

Podvedený anděl
Melissa de la Cruz

MLADÍ, KRÁSNÍ, BOHATÍ... NESMRTELNÍ

Podvedený anděl

Podvedený anděl

Melissa de la Cruz

Přeložila
Adéla Bartlová

Vydal nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Melissa de la Cruz

All rights reserved.

Z anglického originálu *Misguided Angel*
(Published by Hyperion, New York, 2011)

přeložila © 2013 Adéla Bartlová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky: Jan Matoška

Foto na obálce © 2010 Ali Smith

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807616014

*Věnováno tatínkovi,
Albertovi B. de la Cruzovi,
7. září 1949–25. října 2009,
který pokládal poděkování za nejlepší část mých knih,
protože tam vždycky byl.*

*Podvedený anděli, všude mě provázíš,
srdce máš jak Gabriel, bílé jako padlý sníh,
duše je d'áblova, černá a studená jako kus olova.
Podvedený anděli, do smrti tě budu milovat.*

– Cowboy Junkies, „Misguided Angel“

Vše se mění, nic nezaniká.

– Ovidius

Z osobního deníku
Lawrence van Alena

11. listopadu 2005

Při založení Řádu nás bylo sedm. Chtěli jsme, aby Konkláve nějak reagovalo na vzrůstající hrozbu, kterou představovaly stezky smrti. Mimo mě byli na setkání císařův bratranec Gemellus, to nedochůdče; Octilla a Halcyon od vestálků; generál Alexandrus, velitel císařské armády; Pantaelum, důvěryhodný senátor; a léčitel Onbasius.

Dlouho jsem to zkoumal, ale nakonec bych řekl, že Halcyon bude nejspíš strážkyní brány slibů, třetí známé brány do pekla. Domnívám se, že tato brána je nezbytná pro odhalení, proč nepřítel, kterého jsme se údajně zbavili, pořád existuje. Na tuto bránu se musíme zaměřit, je ze všech nejdůležitější.

Z toho, co jsem zjistil, se Halcyon usadila ve Florencii, a řekl bych, že její poslední zaznamenanou

inkarnací je Kateřina Sienská, slavná italská mystička „narozená“ v roce 1347. Po Kateřinině „smrti“ už žádný další záznam o významné ženské osobě ve městě nemáme. Zřejmě neměla dědice svého jména a po skončení vlády Giovanniho de Mediciho v roce 1429 se její rodová linie prostě vytratila.

Od 15. století se město postupně stávalo centrem rostoucí moci petruviánského řádu, založeného ambiciózním otcem Benediktem Linardim. Petruviánskou školu a klášter nyní řídí jistý otec Roberto Baldessarre. Napsal jsem mu dopis a zítra odjíždím do Florencie.

Honička

Florence, 1452

Prázdnými ulicemi města se rozléhaly zvuky kroků na dláždění. Tomasia udržovala tempo a její kroky v kozinkových střevících byly téměř tiché, za ní ovšem duněly Andreasovy těžké boty. Giovanni našlapoval lehčeji. Běželi v těsně semknuté řadě, jak byli naučení, aby lépe splynuli s temnotou. Když dorazili na náměstí, rozdělili se.

Tomí vyběhla po nejbližším nároží a usadila se na římse, odkud měla výhled na panoráma města: už téměř dostavěný dóm baziliky, Ponte Vecchio i část za řekou. Cítila, že tvor je poblíž, a připravila se na útok. Jejich cíl zatím netušil, že je sledován, a rána bude okamžitá a neviditelná. Po stříbrokrevném nezůstane ani stopa, jako by bestie – maskovaná za palácového strážného – nikdy neexistovala. Dokonce i její poslední vydechnutí musí být tiché. Tomasia zůstávala na místě a vyčkávala, až k ní tvor přijde a vkročí do pasti, kterou mu připravili.

Následovali upíra do uličky. Slyšela, že Dre je trochu udýchaný. Gio už měl tasený meč.

Teď měla šanci. Slétla ze svého úkrytu s dýkou v zubech.

Když však přistála, tvor nikde nebyl.

„Kde...?“ začala, ale Gio si přiložil prst na ústa a pokynul do uličky.

Tomi zvedla obočí. To bylo neobvyklé. Stríbrokrevný se zastavil, aby si promluvil s neznámým v kápi. Divné: Kroatan červenokrevné nesnášel a vyhýbal se jim, pokud zrovna neměl náladu je mučit.

„Vlíneme tam?“ zeptala se a udělala krok k uličce.

„Čekej,“ nařídil jí Andreas. Bylo mu devatenáct, byl vysoký a mohutný, s vyrysovanými svaly a dravým vzezřením – krásný a krutý. Odjakživa byl jejich velitelem.

Gio vedle něj vypadal drobně, skoro jako dítě. Měl rozčepýřené vousy a dlouho nečesané vlasy, ale ani tím nemohl skrýt, jak je pohledný. Ruku měl položenou na zbrani, připravený vyskočit.

Tomi také pohladila ostrou čepel dýky. Cítila se lépe, když věděla, že ji má po ruce.

„Podíváme se, co se bude dít,“ rozhodl Dre.

PRVNÍ ČÁST

SCHUYLER VAN ALENOVÁ A BRÁNA SLIBŮ

U italského pobřeží

Současnost

JEDNA

Cinque Terre

 Schuyler Van Alenová co nejrychleji vyběhla po mosazných točitých schodech na horní palubu. Jack stál na kraji přídě, když zachytila jeho pohled. Kývla na něj a zastínila si oči před horkým středomořským sluncem. *Hotovo.*

Fajn, vyslal k ní a vrátil se ke spouštění kotvy. Byl opálený a rozcuchaný, jeho kůže měla temně ořechovou barvu a vlasy naopak téměř bílou. Schuylerovým tmavým vlasům měsíc na slaném mořském vzduchu moc neprospěl. Oblékla si Jackovu starou košili, která kdysi bývala bílá, teď byla ovšem zašedlá a na lemu roztrhaná. Z obou vyzařoval ležérní klid jako z každého, kdo je neustále na dovolené: lenivá bezstarostnost, z níž nebylo poznat, jak jsou ve skutečnosti zoufalí. Měsíc už byl až moc dlouhý. Museli jednat. Nejlépe dnes.

Jack zatáhl za provaz, aby se přesvědčil, že se kotva zasekla na dně, a svaly na pažích se mu napjaly. Neměl však štěstí. Kotva se pohnula, popustil tedy lano ještě o pár metrů. Zvedl prst nad pravé rameno – znamení pro Schuyler, aby zařadila zpětný chod motoru na levoboku. Pustil provaz ještě o kou-

sek a pak znovu zabral. Silné bílé lano mu odíralo dlaně, jak ho táhl k sobě.

Z letní plavby u Nantucketu Schuyler věděla, že obyčejný člověk by na třímetrákovou kotvu musel použít motorový naviják; Jack Force ovšem nebyl obyčejný člověk. Zatáhl silněji – použil téměř všechnu svou sílu –, a osmitunová hraběňčina jachta jako by se mírně nahnula. Tentokrát kotva držela, pevně zaklesnutá ve skalnatém dně. Jack povolil a pustil lano a Schuyler mu ho pomohla omotat kolem báze navijáku. V uplynulých měsících se naučili v takových malých úkolech hledat útěchu. Měli se díky tomu při plánování útěku čeho držet.

Protože i když je Isabella Orleánská přivítala v bezpečí svého domova, Jack si vzpomněl, že před dávnou dobou, v jiném životě, byla Isabella Drusillou, Luciferovou láskou, sestrou a milenkou císaře Caliguly. Jistě, hraběnka k nim byla více než štědrá: dopřála jim veškerý komfort, i loď měla kompletní posádku a byla bohatě zásobovaná. Přesto bylo den ode dne jasnější, že hraběňčina nabídka ochrany se mění z azylu na vězení. Byl už listopad a oba se v podstatě stali jejími vězni – nikdy je nenechávala samotné, nesměli ani odejít z domu. Schuyler a Jack byli od nalezení brány slibů stejně daleko, jako když odjížděli z New Yorku.

Hraběnka jim dala všechno kromě toho, co potřebovali nejvíc: svobodu. Schuyler nevěřila, že by Isabella, velká přítelkyně Lawrence a Cordelie a jedna z nejrespektovanějších upírek evropské společnosti, mohla být stříbrokrevnou zrádkyní. Vzhledem k nedávným událostem bylo ovšem možné všechno. Každopádně si nemohli dovolit čekat, jestli je hraběnka míní věznit navěky.

Schuyler vrhla nesmělý pohled po Jackovi. Byli spolu už měsíc, ale přestože se z nich konečně stal oficiální pár,

všechno jí připadalo tak nové – jeho dotyky, hlas, jeho blízkost, pocit z jeho dlaně na svých ramenou. Stála vedle něj opřená o zábradlí a on jí ovinul ruku kolem krku, přitáhl si ji blíž a letmo ji políbil na temeno hlavy. Tyhle polibky měla nejraději, v jeho sebejistém objetí byla vrcholně šťastná. Patřili teď jeden druhému.

Možná tohle měla Allegra na mysli, pomyslela si Schuyler, když jí řekla, aby se vrátila domů a přestala bojovat, utíkat před vlastním štěstím. Možná měla podle matky pochopit právě tohle.

Jack spustil ruku z jejího ramene a ona sledovala jeho pohled k malému člunu, který „chlapi“ spouštěli ze zádi na neklidnou hladinu. Byli to *venatoři*, dva Italové, Drago a Iggy (zkrácené jméno Ignazio), kteří sloužili hraběnce a v podstatě hlídali Jacka a Schuyler v jejich vězení. Schuyler si je však přesto oblíbila a pomyšlení na to, co se chystají s Jackem udělat, ji ničilo. Obdivovala jeho vyrovnané chování; ona sama se sotva dokázala udržet v klidu, pořád se nervózně pohupovala na patách.

Došli s Jackem na kraj plošiny. Iggy připoutal loďku k jachtě a Drago se natáhl, aby pomohl Schuyler dolů. Jack však proklouzl kolem a Draga odstrčil, aby mohl Schuyler nabídnout svoji dlaň. Nikdy nepřestával být gentlemanem. Schuyler se přidržela jeho ruky a přelezla zábradlí. Drago pokrčil rameny a stabilizoval loďku, na kterou Iggy právě nakládal poslední zásoby – několik piknikových košů a batohů s dekami a vodou. Schuyler poklepala na svůj batoh, aby se přesvědčila, že dokumenty z Archivu s Lawrencovými poznámkami jsou na svém místě.

Otočila se, aby se poprvé důkladně podívala na italské pobřeží. Od chvíle, kdy zjistila, že Iggy má rád Cinque Terre, usilovala o tenhle malý výlet. Na území Cinque Terre,

pruhu italské riviéry, se nacházelo pět středověkých měst. Iggy, chlapík se širokou tváří a velkým břichem, nostalgicky vyprávěl, jak běhal po pěšinách na kraji útesu a pak se vracel na večeri, která se jedla venku a dal se u ní pozorovat západ slunce.

Schuyler v této části Itálie nikdy nebyla a moc ji neznala, bylo jí však jasné, jak by mohla využít Iggyho lásky k rodnému městu ve svůj prospěch. Jejich návrhu na výlet nedokázal odolat, a dovolil jim tudíž na jeden den opustit plovoucí vězení. Bylo to skvělé místo pro to, co plánovali, protože pěšiny končily prastarými schodišti, táhnoucími se desítky metrů do svahu. V tuhle roční dobu budou pěšiny opuštěné – turistická sezona už skončila, protože podzim byl v oblíbených rekreačních městech docela studený. Horské stezky je odvedou daleko od lodi.

„Bude se ti tam líbit, Jacku,“ řekl Iggy a natěšeně vesloval. „Tobě taky, *signorina*,“ dodal. Italové měli s vyslovením jejího jména problémy.

Jack cosi zabručel a dál tahal za veslo. Schuyler se snažila vypadat vesele. Měli v plánu udělat si piknik. Všimla si, jak se Jack zachmužuje a dívá se do moře, proto ho hravě plácla po ruce. Měl to být dlouho očekávaný odpočinek od času stráveného na lodi, šance objevovat něco nového.

Měli vypadat jako šťastný, bezstarostný pár, ne jako dva zajatci, kteří se chystají uprchnout z vězení.

Když přistávali u Vernazzy, Schuyler se trochu zlepšila nálada. Výhled by ostatně vyčaroval úsměv na tváři každému, dokonce i Jackův obličej se rozjasnil. Skály byly úchvatné a domy, jež se k nim tiskly, se zdály být stejně staré jako sám kámen. Ukotvili loď a všichni čtyři se vydali kolem útesu k pěšině.

Pětici měst, která tvořila Cinque Terre, spojovaly kamenné cesty, některé téměř neschůdné, jak vysvětloval Iggy, když míjeli řadu malých omítnutých domků. *Venator* byl ve skvělé náladě a vyprávěl ostatním historii každého domu, kolem něhož prošli. „Tenhle prodala moje teta Clara v roce 1977 takové milé rodině z Parmy, a tady bydlela nejhezčí holka z celé Itálie...“ Iggy udělal zvuk, jako by někomu dával pusu. „Ale víte, jaké jsou červenokrevné holky – takové *vybíravé*... Jo, a tady...“

Procházeli dvorky a pole, Iggy halekal na hospodáře a na pastvinách poplácával dobytek. Stezka se vinula tam a zpátky, z luk k domům a zase až na kraj útesů nad mořem.

Schuyler se dívala, jak z kopce padají drobné kaménky. Iggy neustále mluvil a Drago pokyvoval a sám pro sebe se

smál, jako by tudy šel už tolikrát, že ho to ani moc nebaví a jen se snaží vyhovět kamarádovi. Stoupání bylo prudké, ale Schuyler byla vděčná, že si může protáhnout svaly, a Jackovi to určitě také vyhovovalo. Strávili na lodi příliš mnoho času, a přestože směli plavat v moři, nebylo to totéž jako pořádná vycházka na čerstvém vzduchu. Za pár hodin přešli z Vernazzy do Corniglie a pak do Manaroly. Schuyler si všimla, že cestou nepotkali ani jedno auto a nikde nebyly ani telefonní nebo elektrické dráty.

To je ono, vyslal Jack. Tam.

Schuyler věděla, že se podle jeho odhadu nacházejí zhruba v půlce cesty mezi posledními dvěma městy. Přišla správná chvíle. Schuyler poklepala Iggymu na rameno a ukázala ke skalnatému výběžku na útesu. „Najíme se?“ zeptala se a v očích jí zajiskřilo.

Iggy se usmál. „No jasně! Málem bych zapomněl, že jsme se chtěli někde zastavit a najíst!“

Plácek, na který je Schuyler vedla, byl na zvláštním místě. Stezka se táhla na ostroh, takže po obou stranách měla útesy. *Venatoři* rozprostřeli na travnatou plošinku mezi kamením jeden z hraběččiných bezchybných bílých ubrusů a všichni čtyři se na něj smáčkli. Schuyler se posunula co nejbliž k okraji a snažila se nedívat dolů.

Jack seděl proti ní a díval se jí přes rameno na břeh dole. Zatímco Schuyler pomáhala vybalovat košík, nespouštěl oči z pláže. V košíku byly salámy a parmská šunka, finocchiona, mortadella a sušené hovězí. Některé maso bylo smotané do dlouhých rolek, jiné nakrájené na kolečka a zabalené ve voskovaném papíru. Nechyběl kus rozmarýnového chleba, hnědý pytlík plný mandlových dortíků a mřížkový koláč s džemem. Škoda, že to všechno přijde nazmar. Drago vytáhl několik plastových krabiček s italskými sýry, pecorinem

a čerstvou burratou zabalenou v zelených asfodelových listech. Schuyler si odtrhla kousek burraty a kousla si. Sýr měl máslovou a mléčnou chuť, odpovídající okolní nádheře.

Na okamžik zachytila Jackův pohled. *Připrav se*, vyslal telepaticky. Dál se usmívala a jedla, i když žaludek se jí svíral. Otočila se, aby se podívala, co vidí Jack. Na pláži dole přistál malý motorový člun. Kdo by řekl, že mladý africký pirát ze somálského pobřeží bude tak spolehlivým kontaktem, pomyslela si Schuyler. I zdálky viděla, že přivezl, o co ho požádali: jeden z nejrychlejších pirátských člunů, osazený neúměrně velkým motorem.

Iggy otevřel láhev prosecca a čtveřice si s přátelskými úsměvy připila na sluncem rozpáleném pobřeží. Iggy máchl rukou nad připravenou hostinou. „Dáme se do toho?“

Na tuhle chvíli Schuyler čekala. Zaklonila se, jako by na okamžik ztratila rovnováhu, potom se předklonila a vychrstla obsah své sklenice Dragovi do obličeje. Alkohol ho zaštípal v očích a Drago se tvářil nechápavě; než však mohl zareagovat, Iggy ho plácl po zádech a srdečně se rozchechtal, jako by se Schuyler povedl skvělý žert.

Protože Drago byl momentálně oslepený a Iggy při smíchu zavíral oči, Jack zaútočil. Z rukávu košile nechal do dlaně vyklouznout nůž, otočil ho a zabodl ho hluboko do Dragovy hrudi. Krvácející Drago padl na zem. Schuyler Jackovi pomáhala nůž vyrobít z jednoho prkna z paluby. Jack vydlabal zadní stranu volného schodu na schodišti a kus dřeva vyřezal tak, aby se do něj dal zasadit kámen, který Schuyler našla při potápění. Nůž se tak stal malou, avšak nebezpečnou a smrtící zbraní.

Schuyler se vrhla na druhého *venatora*, ten však zmizel, než stačila vstát. Nepočítali s tím, že se tlustoch bude pohybovat tak rychle. Okamžitě vytáhl nůž z přítelova těla a obrátil se na Schuyler. Smích byl tentam.

„Jacku!“ vykřikla Schuyler, když *venator* zaútočil. Najednou se nemohla hýbat. Iggy ji znehybnil kouzlem, zatímco bral nůž, který teď držel nad její hrudí. Za chvíli jí probodne srdce – ale Jack skočil mezi ně a rána zasáhla jeho.

Schuyler se potřebovala vymanit z kouzla. Škubala sebou kupředu s veškerou svou energií, bojovala s neviditelnou sítí, jež ji držela. Měla pocit, jako by se zpomaleně pohybovala vazkou tekutinou, ale podařilo se jí najít slabý článek kouzla a prolomit ho. Vykřikla a vrhla se k Jackovu bezvládnému tělu.

Iggy u něj byl první, ale když Jacka otočil, vyděsil se. Jack byl živý, nezraněný a zachmuřeně se usmíval.

Vyskočil na nohy. „Ale, ale, *venatore*. Copak jsi zapomněl, že anděla nelze zranit zbraní, kterou sám vyrobil?“ Jack si vyhrnul rukávy a postavil se proti nepříteli. „Nedělej si to těžší,“ poradil mu mírně. „Co kdyby ses vrátil k hraběnce a vyřídil jí, že nejsme dvě cetky, které si může schovat do šperkovnice? Běž a my ti nic neuděláme.“

Na okamžik se zdálo, že *venator* nabídku zvažuje, Schuyler ale věděla, že jeho duše je příliš stará, než aby zvolila takovou zbabělost. Ital vytáhl z kapsy už od pohledu nebezpečný zakroucený nůž a vrhl se na Jacka, najednou se však zastavil v půlce pohybu. Sekundu visel ve vzduchu s nechápavým výrazem, v němž se mísilo zmatení a porážka.

„Dobrý nápad se znehybněním,“ otočil se Jack na Schuyler.

„Kdykoli budeš potřebovat,“ usmála se. Uchopila okraje kouzla, které paralyzovalo ji, a obrátila je proti *venatorovi*.

Jack se postaral o zbytek a mocným mávnutím hodil tlustého strážce přes útes do vody. Schuyler odvalila bezvládného Draga na kraj skály a shodila ho za jeho přítelem do oceánu.

„Postarala ses o nádrž?“ zeptal se Jack, zatímco lezli po skále k pirátské lodi, která na ně čekala dole.